

Naše Beseda

Dopis dobrovolníka česko-slovenské armády.

Ve Francii.
Čtená redakce, zde vám zasílám několik řádků z nové pro nás dobravole země — z té krásné Francie, v její části odehrává se největší světový krvavý zápas. Nebudu vypisovat celou naši cestu Amerikou a jenom krátce se zmíním o městě New Yorku, kde jsme užili hojnost zábav, jež téměř ani nebraly konce. Sokolové (zvaní modří i červení) a pak členové spolku Lesníků nám připravili večerky a zábavy, tak že jsme tam v jejich kruhu zažili mnoho radostných chvílí — i při tanečních vínech a jiných uslechtilých zábavách. Konečně ale i na nás došlo, že jsme se vydali z přístavu na vysokou vodu a jeli do té krásné Francie. Na moři jsme ztrávili 10 dní a plavba byla velice mizerná, neboť často přelozalo námořní burácky větry a strašně bouřily se rozpoutávaly. Při čemž množství dobrovolníků dostalo se nepříjemné lázně. Ježto panovala cítlivá zima, řádně to vykoupení, převlévání se vinou přes palubu lodní, bylo dosti mrzuté. Počasí za plavby bylo velmi posmutné, až tu najednou naše zraky postřehly břehy krásné Francie — cíle to naší cesty. Jest zde celkem přítomně krásné teploučko — ni žádná zima a tak jsme my ze St. Paul, Minn., na to celkem dobře kápli — unikli jsme totiž krutým mrazům v Minnesotě. Pozdrav od všech dobrovolců Česko-slovenské armády na krajiny v St. Paul, Minn. Nová moje adresa: Václav Pučelík, 5. rota, 18 Rue Bonaparte, Paris, France, (Pour l'armée.)

Dopisy od našich hochů.

Co. "D", 1st Inf., Schofield, H. I. — Čtená redakce "Pokroku"! Váš milý časopis, jako o byčejně, jsem dostal a též přičinuju se opět něčím přispět, by stať dopisovatelů byla ještě více zajímavější. Kdo ze čtenářů by nás chtěl provázet na tak zvanou "hike"? Umění našince jest si vše potřebné dobře spakovat, by to na cestě neztratil. Tím začíná příprava pro "hike", neboť vojín jest na pochodu malým obchodem, dostavíkem, kuchařem, nebo líbíl se mu to jméno — spanilou kuchařinkou. Nese množství věcí sám, takže nikoho nepotřebuje — jest úplně sám na sebe závislým člověkem. Stará se o svůj žaludek, neboť co si uvaří, to si sní. Večer pod širým nebem, jak si ustele, tak si lehne a dá-li Bůh, tedy se i dobře vyspí. Tedy jednou z rána jsme vyšli; "packy" byly těžké dost a jídlo, jež jsme sebou měli, pozůstávalo ze 12 uafí bacon, 1 libry sušených (hard bread), k tomu jsem si přibral 3 jako pět velké brambory. Dále kávu, cukr, sůl, pepř — to vše se nese jako malý hokynářský obchod na zádech. Bylo nás mnoho, ano velmi mnoho — celá brigáda — několik pluků pěchoty. Vyšli jsme ve formě trojúhelníku, rozměru asi 3 míle a k tomu začalo přšet. Radost nastala, že se asi nikam nepjde, což ale byl omyl. Trojúhelník jsme obešli a zase zpět, odkud jsme vyšli — kolem kasáren, kde jsme zanechali krásné měkké postele. Oh, jak smutné bylo srdce moje. Bez zastávky ta nepřehledná řada lidí klidně se vinula a přímo jsme mffili pod hory mezi ony naše známé rokliny a neproniknutelné roští. Rokliny známé, neb když jsme v minulém roce byli na "target practice", tedy v těch místech jsme měli "combat firing" — stříleli jsme totiž na otevřeném poli. Přes ty rokliny do kopce a s kopce jsme to tlačili, až konečně asi ve 2 hodiny zastavili jsme k obědu. Hned bylo ohnů dost, však již v hodnosti co "Company mechanic" místo připraviti si něco k jídlu, první musel jsem postavit stan pro kuchyni a stany pro důstojníky. Takže, nežli jsem byl a prací tou hotov, tedy mně chut k jídlu odpadla docela. Hned na to zase jsem se musel ohlízet po sousedovi, s nímž bych mohl si postavit náš stánek, neboť dva vojáci nesou jeden malý stánek a sice každý polovinu. Stan se zapne na knoflíky a za tyč z předu slouží puška, na zadu bayonet. Jest to pohodlný útulek pro dva a chrání je proti dešti. Pak tepr-

ve, když jsem měl náš stánek hotový, tedy jsem chtěl něco vařit, ale co? Na oběd tuze počalo a na večer bylo zase příliš záhy pomýšlet, ačkoli žaludek dělal revoluci čím dále tím větší. Tak jsem chvíli poseděl, když tu jsem si vzpomněl, že vojáci jsou rádi, když mají často jen řepu, nebo něco jiného a ty máš bacon a nevíš, co s tím? Hned jsem tudíž slanina vytáhl a dal se do ní. Syrový bacon, hard bread a teplá voda, jaké jsou to iluze, uhládne to někdo? O večerí nebudu psát, neb ta byla velmi dřívějšímu jídelnímu lístku podobná. Asi v 9 hodin jsem zalezl do stanu či do "dugout" a chtěl spát. Země je však tvrdá, tlačí všude, takže není ani možno spát; však ton nejhorší věci ze všech jest, že v celé setnině není možno dostat cigaretu. Po rmutí všece, jako co jiného. Po chvíli jsem začínal přece usínat, když pojednou zaslechl jsem volání — Joe, Joe! Můj společník, známý jménem "Cyclon", nemohl totiž za nic na světě najít svůj palác. Ozval jsem se a když přišel, tedy jsem mu dal kapitolu 2., verš 13. z "Květomluvy" vojenské. Spokojen nebyl, neb mnohé okřídlené slovo se ozvalo co odpověď. Pak jsem si lehl a spal, nevíno, jak dlouho, až když mě děs probudil, neboť mně přelozalo zrovna na hlavu. Proto jsem chtěl trochu náš dům zavřít, při tom ale počínal jsem si nějak nemotorně, neboť se puška zvrátila a palác ležel v troskách na mně i na mém soudruhu. Mizerný děs jako neschvál přidával více vody. V tom se můj "bunkie" též probudil a tu první jeho slovo bylo — ježíš marjá, co to tu provádíš. Nevíš, že přší a nám může zknoknout kůžičku? Dělal si z toho ještě leknoci, ale nevstával, by mně pomohl. Já mezitím hledal šůru a stavěl stan, kdežto soudruh mně žádal, abych se podíval, zda-li bude přšet. Konečně po výměně množství zdvořilostek stan stál po druhé. Pak jsem zase usnul a probudil se, až ráno. O snidání se nemůžu psát, ale přece. Po snidání vše spakovat a zase zpět, ale tentokrát se šlo. Naše setnina byla jako předvoj, tedy se šlapalo při zvýšené rychlosti s kopce do kopce. Pak nastalo brigádní evičení s plnými "packy". O dalším nechej psát; vše pomijím, až na jeden totiž obrázek, který si budu vždy pamatovat. Týká se to vojenských paragrafů a s těmi není radno ve válečné této době přicházet na veřejnost. Tedy at si nikdo nemyslí, že armáda Strýce Sama jest jen pro lekraci. Sám jsem posud neměl ani ten nejmenší trest "extra kitchen police". Divím se sám. Jinak tu není nic zajímavého — tedy asi musím ukončit. S pozdravem zůstávám, —

Pvt. Jos. Vaculovic.

Camp Funston, Kans.
Písň deery ducha mého, plody srdce slovanského, vás posílám do světa. Jděte k hájům, jděte k hradům, vás posílám do světa. Bude-li se k vám kdo znáti a se českým hlasem ptát — zapojte mu v pokoře. Rekněte mu, že je Čech. — Tak zase s troškem do mlýna; já většinou napíši nějaký úryvek z písni. Mnohý řekne, tu jsem slyšel zpívat, když jsem byl malý hoch, neb malá dívka. To je pravda, ale za krátký čas toho člověk mnoho neprozkoumá. Však kdosi řekne, my chceme vědět jenom, co je nového. S tím vojenským životem je to asi jako s manželským stavem. Člověk hned jak se ožení, tak ještě nemůže vyprávět o svých zámech, tak jako ten, který má již odrostlé děti. Já ale chci s vámi sdělit něco nového, o čem jsem se až do této chvíle dověděl. Buď od našich představených, aneb starších vojáků. Tento týden uplynul celkem obstojně. Denně evičíme prostrná, anebo vyjde se si někým na výlet. Přijela banda muzikantů a ti věru umějí hrát. Obvyčejně hrají a my je v leže posloucháme a jenom, když začnou hrát "America", tak se postavíme, anebo když trumpetí zatroubí signál na počest vlajky. Hudba naše koncerty pro nás pořádá v blízkém lesku a mimo to při hudbě posebdujeme na velké louce. První vojáci, kteří sem přišli již na podzim uplynulého roku, tak tam dělali seno. Neposekali ale všechno, zvláště kde rostly slunečnice a taková místa jest potřeba nějak uchránit je proti dešti. Pak tepr-

děj vzpomněl, že to mohou vojáci vypálit. Jest v sobotu odpoledne. Najedl jsem se, umyl si moje nádobí a uklidil. Chtěl jsem jít na poštu pro jablka a "khandy", které mi z domova poslali. V tom ale začali troubit, že hoří. Hned jsme se postavili do řady a každý se ozbrojil, co bylo po ruce; některý nehopil lopatu, jiný koště, mnozí měli též pytle, kterými si utírají boty, když je po dešti. Šli jsme v řadě ke kuchyni, tam se pytle namočily a tálhi jsme hasit. Bylo vidět trochu kouře okolo stáje, kde je asi 6 koní a zde jsme hodně dlouho nečinně čekali. Tak jsme z dlouhé chvíle sbírali papíry, které tam vítr nanesl. Potom jsme postoupili dále a tu viděli jsme, že hoří od druhé setniny pokoušeli se ty slunečnice zapálit, ale snaha jejich byla marnou, neboť ono to nechtělo nijak hořet. Tak jsme si konečně vzali košťata a lopaty, které jsme měli složený na hromadě a šli zpátky. Když jsme přišli před naše boudy, tak nám vrchní komandant oznámil, že můžeme mít svátek až do pondělí. Měla být po obědě prohlídka, zda-li totiž každý má střevo a šaty dobře vyčištěné. Mělo to být hned po obědě, tak že každý byl jako ze skatulký. Potom se šlo k tomu nepodařenému ohni. Hoši některý šli do Junction City. V pátek večer tři hoši dostali trest, neboť ale mezi nimi žádný Čech. Budou muset pomáhat v kuchyni, když my budeme mít svátek — to bude v neděli. To jsou první za tři týdny. Dostali jsme všichni po tom pochvalu, že jsme měli nejlepší řadu a čtyřicet dostalo dovolenou, ačkoli chtělo jít při padest jeden. Jest nás celkem sto šedesát a ti druzí, mimo ty trestané, dostanou dovolenou na druhý týden. Já myslím, že to nevezme dlouho a budeme moei se podívat domů. Také několik hochů mělo zde návštěvu bratřů a sester, s nimiž se procházeli zde po těch uličkách mezi našimi boudami. Hoši, kteří byli poslání do nemocnice, jsou tu zase zpět mezi námi. Jeden z hochů myslil, když šel do nemocnice, že, nežli se vrátí, již budeme na jiném místě. Jest zase mezi námi — červený a zdravý — vypadá dobře. On jenom přenášel baecly, které sice jemu neškodily, byly by ale ohrožovaly druhé hochy, kdyby byl stále mezi nimi. Když takový hoch je patnáct dní sám, tak potom je v tom lépe, než-li ten, který nikdy baecly neměl. Toši, kteří pořád cuejí cigarety, nejsou tak zdraví a pevní jako ti, kteří je nekouří. Když nám vrchní komandant čte z knihy a my jej posloucháme, tak nesmí nikdo kouřit ať je to univít, anebo na venku. Nosíme též zvláštní šaty, abychom si uniformy neumazali. Často se také po zemi válíme a to ovšem overalls nevadí. Zrovna co tohle psal, byli jsme zavoláni do řady. Byla prohlídka, která měla být hned po obědě. Dopadla opět dobře. Naše kamaše nebyly zrovna "akorát", ale představení a starší vojáci vědí, že kartáč je brzo roztrhá a jinak se práť nedají, jenom když je teplá voda, tu se mydlinami a kartáčem vyperou. Potom jsme šli k večerí; bylo skoro uvařeno tolik, jak když jsou všichni. Kuchař snad myslil, že někteří z Junction City budou doma na jídlo; ale oni mají dovolenou asi dvanáct hodin, tak toho chtělji využítkovat. Uvařeno bylo jídlo, jež bych já nazval guláš. Byl z dobrého masa a chutnal výborně, tak že jsme všichni jedli dle libovůle. Člověk může mít vše, co sní, nesmí ale se stravou plýtvat. Můj kamarád si dostal asi tři talíře a ještě plný koflík guláše, že prý přijde vhod za chvíli. Že ale se najedl náležitě při večerí, tak nyní chodí okolo baráku, aby měl zase chuť na snidání. Ctěný pane, "Pokrok" jsem obdržel. V jednom místě bylo, že jeden žepťal, ale to byl doktor, který se chtěl dovědět, jak vyvinut je sluch jednoho každého. Také již mám knížku a z té se učím francouzsky.

Camp Funston, 12. března, Ten svět zlořečený. celaj převrácený, nebylo nikdy tomu tak. Teď je všecko naopak. Kde dříve upřímnost, nyní lež, podvodnost; nebylo nikdy jindy tak, nyní je všecko naopak. Dnešní čas skutečně to dosvědčuje. Lid jenom přivedl ty věci do tohoto směru a proto zase jenom lid má vše správné, ježto člověk jest tvor nadpřirozený. Mnohý si myslí, kdož ví,

jak učeně se nevyjádří, když říká, že on je taky z těch, kteří říká, že člověk pochází z opice. Takové všelbky nesmysly byly vyjadřovány, ba mnohý si ten život podle toho zařizoval. Dnes ale již je tomu jinak a bude to dlouho trvat, nežli lid se dozví pravý cíl. Když v každém člověku bude jiskra správného přesvědčení a uznání, tak pak v celém národě bude oheň lásky a spravedlnosti. Tenkrát musí nastat lepší časy. My víme z přesvědčení, že lidé před dvaceti léty byli jeden k druhému laskavější, nežli poslední čas. To uznávají starší zákopníci a já sám slyšel starší lidi vypravovat, že table doba lid přivede k poznání. Je to skutečně zlý prozedeček, ale snad to musí být. Člověk mnohdy omámen touhou po velkém bohatství, o nějaké to poučené docela nedbá a když jednou dosáhne jmaří, tak většinou jest nespokojen ještě více, nežli když byl chudý. Peněz jest potřeba, ale jen do určité míry. Má se to zrovna jako s jídlem; člověku je dobře jíst tolik, nežli utíší hlad a potom touží po jímě. Na příklad, kdyby člověk jenom mohl spát a nejíst, také by to nešlo. Tak je vidět, že člověk má užívat všech darů, pracovat rukama i hlavou a pak bude spokojen. Jeden dobrý učitel všem nám žákům říkal, že peníze mohou zlodějí, ale ty vědomosti člověka neshoří, ani zloděj je odejít nemůže. Také by to nebylo dobré, aby mladý člověk a zdravý jako řípa jenom četl v knihách. Podle mého zkrátka bych řekl, že svoboda, kdo jí úplné rozumí, dobře má každý užívat a jinému jí nebrat neb ho o ní nezkracovat. Němci však chtěli mlí svobodu sami a druhým aby mohliškodit. To není správné. A za tenhle přestupek se budeme s nimi bit do poslední krupěje. Každý člověk do té míry at užívá svobodu, dokud není poškozen a neb ublíženo jeho spolubratru. Jsme zde všichni jen jako na pouťi. Pro všechny jedno slunce svítí a jeden vzduch dýcháme a proto máme jenom každý díl svůj požadovat a nie více. Každý hledme, jestli se řídíme podle těchto pravidel a zajisté nebudou války, ani žádné nedorozumění. Na příklad po moři podle stanoveného práva může každý svobodně jeti, však ten snatně proslulý kaizr i ta celá německá šlechta toho pravidla zneužila. Tak můžeme vidět, že toto všechno zavinilo jenom sobectví. Tak at sobectví ustoupí a na jeho místě nechť vyroste lidumilnost. Miluj svého bližního, jako sebe samého. Jinak to není lidskost. Také se to může pozorovat zde; všichni byli očekováni a tu každý chodil jako umučený, jak mile se mu ale ruce zahojily, tu jeden do druhého vrátil a nedbal, že se chová skutečně jako to stádo. V úctě Josef Doubek.

Camp Greene, Charlotte, N. C., 15. března, 1918.

Čtená redakce "Pokroku" a veškeré čtenářstvo tohoto listu! — Zajisté bude vám to připadat divné, že obdržel dopis od vám neznámé osoby, však činím to na žádost jednoho omažského občana, kterého já sám také neznám, ale psal jsem mu dopis, tak jak bych byl jeho synem. Avšak, bohužel, nejsem, nýbrž jeho syn, který se se mnou zde nalézá ve službě Strýčka Sama, mně požádal, abych tak učinil a jeho drahým rodičům v českém jazyku vysvětlil život vojenských, který pro některé i těžkým břemenem se zdá, ačkoli tomu tak není. Přípravuji se na dlouhý dopis vám zaslat, něco ale mě v tom zdržuje, neboť jsem ani nepomyslel na ten bezdějný redakční koš. Proto však to ponechávám vám — vaší libovůli. Abych se zmínoval o vojaněm, to si myslím, že již je pro každého tuze známé, neboť každý ví, že se vstává, když zavzní hlas trubky a každý uzná, že 10 minut je velice krátká doba na protahování, jako to bylo v civilu a ani ten jídelní lístek není moc rozmanitý, přes to ale úplné dostatečný pro každého. A abych nezapomněl, taktéž se nám dostane, což obvyčejně se stává v neděli, něco lepšího, abychom nezapomněli na maminky, které obvyčejně na svátek nějaký ty dorty přichystaly a těch tedy se nám i zde dostane, ale vojaněm na z těch pamlsků konků. Němčéně naříkat si přece nebudeme a ani nemůžeme. Předně vás musím obeznámit, jak jsem se dostal

až sem a jaká jest toho příčina, že i vám jsem si dovolil dopsat. Jako většina, tak i já jsem bájil o té krásné vlasti, která se nalézá za mořem a moje jediné přání bylo, aby mi bylo dovoleno do těchto románových krajů nahlédnouti. A netrvalo to dlouho, má prosba se mi vyplnila, neboť jsem před pěti asi roky opouštěl starou vlast, kde jsem zanechal matičku, dva bratry a sestru a taktéž i hrob mého otce, který mi asi před sedmácti lety zemřel, aniž bych byl té otcovské jeho lásky poznal, neboť jsem byl tehdy teprve asi pětiletý. Abych pravdu řekl, neodjížděl jsem ze zádných politických, anebo kriminálních příčin, nýbrž jen z touhy po dobrodružství, o němž jsem po straně četl, neboť matka proti tomu velice byla, když jsem někdy přišel domů s nějakými romány. Ale přes to všecko se mně přání v sedmáctém roku vyplnilo, když jsem opustil svoji matku, která k tomu s těžkým srdcem svolila. Jako každý přistěhovalec, tak i já jsem zažil všelijakých chvílí. Ale musím říci, že jsem v této daleko lepší vlasti našel mnoho dobrých lidí, kteří byli mně zeleňáku dobrou radou nápomoeni. Taktéž musím vám sdělit, že i já jsem se probánel po uličích města Omahy, avšak ne dlouho, neboť se mně nikdy městský život nezamlouval a zaměstnání se mi nelíbilo a proto jsem se uchýlil na farmu a pracoval jsem ponejvíce v okolí Clarkson a až poslední čas jsem byl v západní Nebraskae v okolí Sidney, odkudž jsem se dal též odvést za všelijakých snatných chvílí, neboť tamní obyvatelstvo tenkrát ještě nebylo nadšeno pro vše tak krásnou, protože jest většinou národností německé. Avšak nepodleh jsem a dne 6. května 1917 jsem se nechal odvést. Po velikých krásných a i trpkých chvílích, zažitéch na několika místech, jsem se dostal až do Camp Greene a musím se pokládat za šťastného, že jsem zde, neboť mnoho mých známých Čechů bylo zanecháno ve Fort Bliss, Tex., z příčin, že byli narozeni ve staré vlasti. Avšak i já bych měl podle práva býti tam přidělen, ale ten čas jsem se nalézal v nemocnici, když zaznamnávali rakouské a německé příslušníky, a tímto způsobem na mě nedošlo, a dle posledně obdržného psaní jsem se dozvěděl, že tamnější hoši měli nabídnuto jíti domů, anebo k "recruiting service" a mohl si každý takový vytknout, kam by si přál jít. Dále jsem se dověděl, že si bere většina propuštěných, tak že je mnozí pokládají za "zbabělece". Jak jsem se též měl příležitost přesvědčit z jedné českých nebraských novin, což jest nespřávné. Každý takový čin jim veliké bezpráví a jsem rozhodnutý, že bych taktéž tak učinil, než něco vzít z milosti podáván a jen takový může a nazývá je zbaběleci, který neviděl ty slzy a zarosené obličje oněch hochů, kteří se nechali odvést krátce po vypuknutí války a vstupovali do služby za krásnými ideály, které potvrdili přísahou a potom kde mnohý strávil dobu 7 měsíců v batterie, jejíž mužstvo stalo se mu více bratry a i každý ten obličej stal se mu tak známým. Dle toho každý může seznat, že takový každý se těžce loučí, když v poslední chvíli již připraven k odjezdu, jest vyvoláno jeho jméno a tím mu dáno na rozuměnon, že není spolehlivý a musí být puštěn aneb z milosti býti přidělen ke kavalerii; dělat technickou stráž. Proto se nemůže nikdo divit, když takového hochu všechna vlasteneckost přejde a že později podáván propuštěný přijme, což jest docela v právu. Já jsem ještě stále považován za dobrého, ale nevím, na jak dlouho, ježto jsem teprve před 5 roky přijel z Čech — jak jsem již předem podotknul. Mám jednoho bratra v rakouské armádě, ačkoli nevím to jistotně, neboť se mohlo stát, že jest již dávno posypán vápnem a troškou zemí přikryt, ježto jsem již přes dva roky dopis od mé matky neobdržel a aniž by ona věděla, že její nejmladší syn se taktéž nalézá v armádě s předsevzetím, přispěchat ubohým trpěním tam v Čechách na pomoc. Avšak to není ještě vše, ale můj druhý bratr, který se nalézá v rakouské armádě u hulanů, tenkrát umístěných v Josefově, v kraji Králové Hradeckém a jenž byl zajat na ruské frontě a opět po dlouhou dobu jsem o něm ničeho neslyšel a až teprve dne 4.

ledna 1918 jsem obdržel dopis, psaný na papíře, který jest rozdáván spolkem Y. M. C. A. ve Francii a z téhož jsem se dozvěděl, že můj bratr, který byl ruským zajatec, nalézá se v česko-slovenském vojsku, na čez mám právo být hrdým, neboť nejsem sám z naší rodiny, ježž členové ochotni jsou bojovat za vlast, třebaže v různých armádách. Po vstoupení do služby Strýčka Sama bylo mi nabídnuto se stát trubáčem, což jsem s radostí vzal, aniž bych měl nějaké ponětí, co trumpetá jest. Avšak netrvalo to dlouho, naněil jsem se tolik, že jsem se trubáčem skutečně stal a již sedm měsíců ono zaměstnání držím. Stálým přibýváním rekrutů byli sem zasláni i dva Češi, které jsem až teprve skorem náhodou seznal, když totiž byla jejich júnna vyvolávána, ježto se obvyčejně stává, že české jméno jest pro ofiery těžko vyslovit a když je vysloví, tak se ani z polovičky sobě nepodobá a tu totiž mají i s mým jménem. Po jednom takovém "roll call" odvážil jsem se jich zeptat a k mému překvapení jsem se nemýlil. Jména jejich jsou: Stanislav Peřina, který pochází ze South Omahy a druhý se jmenuje Arnošt Kouba z Lincoln, Nebr., a v obou jsem našel dobré přátele. Jsou to hoši rození zde v Americo a jak pozoruji jeden z nich, ten Arnošt, český jazyk dobře neovládá a to jest příčinou, že teď mezi sebou stále hovoříme česky. Oba jsou poměrně velcí a opravdoví vojáci, českých jest zapotřebí a vypadá to komické, když tak kráčíme pohromadě, neboť oni jsou oba asi o deset coulí vyšší, tak že na me deset koukat, tak jako kdybych se díval do oblak a přece jsem si vždy myslel, že jsem taky dost dlouhý. Ale teď se musím přiznat, že jsem malý; musím však podotknout, že zase mi přibýlo na hlase. Obvyčejně to hoši poznají, když jsem na "gardě" a spustím-li buďka, tak si obvyčejně říkají "Medveček" — tak totiž mně jmenují — jest na gardě, neboť žádný nezaspí, aby musel pak dostat nějakou tu extra práci na neděli. Sám jsem to již také zkusil a je to opravdu mrzuté, když člověk má dřít v neděli nádobí v kuchyni. Taktéž vám musím sdělit, ačkoli to nerad dělám, protože vám dělám laskominy a rádi byste s také stali vojáky, že večer Stanislav Peřina dostal dvě zásilky-sládkostí; jedna byla od rodičů, kdežto jméno toho druhého addressáta raději zamlčím, neboť on by mohl za to zmlátit, ježto jest ho veliký kus a jsem přesvědčen, že by to dokázal. Přes to ale přece vám vyradím, že ten addressát nebyl "on", nýbrž "ona". Taktéž mě Peřina pozval a já myslím, že není zapotřebí vám další vysvětlovat a když tak na to vzpomínám, tak se mi v ústech sliny dělají a proto vás prosím, nemějte mi to za zlé, že vás jen darino dráždím, aniž bych vás mohl pozvat na okusení. Je to pravda, že v takových momentech se vojančina líbí a doufám, že i vám by se líbila. Když tak pohlížím zpět na ty popsané listy, tak se hrozím, neboť ten můj mozkový výtvor, který jsem svěřil papíru, začíná býti na poprvé nekonečný a proto se bojím, že toto mé líčení se nikdy neoetne v novinách, ale proto to zkusím, neboť poštovně tohoto dopisu hrađí Stanley. Ha, ha . . . ! Přec ale si dovoluji vám předem poděkovat za uveřejnění tohoto dopisu a končím s pozdravem, jak na čtenou redakci, tak veškeré čtenářstvo "Pokroku" a znamenám se za—

Prv. Stanislav Peřina,
Prv. Arnošt Kouba,
Bugler Jiří Medveček,
Batterý A. 13th F. A.,
Camp Greene, Charlotte,
North Carolina.
Čtený příteli! Nejen nás, ale i čtenáře naše bude velice těšit, když nám budete dle příležitosti dopisy své k otištění zasílat, aniž byste se musel obávat censury, když se všeho, co se týče přesně vojenských záležitostí, vystřiháte. Jsme jisti, že se vám vždy dosti vhodně látky podaří shledati.
Za zlomenou nohu \$8,300.
Okesrní soudce William B. Neff v Clevelandu, O., přifkl náhradu \$8,300 za zlomenou nohu. Žalobu podal Tony Milkovich, 6904 Kinsman rd., proti Walsh Construction Co., u kteréžto společnosti při práci přišel k úrazu.